

et Normalbudget paa Finantsloven. Jeg svarer hertil: Det er urigtigt, det er ikke en sand og billig Fremstilling. Da vi saa ofte have haft dette Spørgsmaal for, vil jeg blot bede Dem om paa Finantsloven at tage Rækken af Posterne, og De ville da see, at der virkelig er Forskjel paa disse Posters Natur og Karakter. Der er saaledes for det Første en Række af Lønningsposter; om dem har den ærede Rigsdagsmand og Andre sagt: Det er ikke rigtigt, at vi hvert Aar paa Finantsloven skulle have denne Mængde af nye Bevillinger, lad os ordne dem ved Love; saa udkom der Love, de ordnede Forholdet for en vis Aarrække, og Folkethinget sagde selv: Lad os tage disse Poster for en vis Aarrække; nu siger den ærede Rigsdagsmand, at det er stridende mod Finantslovens Karakter at betragte slike Love som gylbige for et bestemt Tidsrum udover Finantsloven. Dernæst Posterne angaaende Dommernes Lønning; Dommerne ere uafsættelige; det er aabenbart, at Grundloven derved har villet sikke dem deres Eksistens; naar vi altsaa sagde, at deres Løn er at betragte aldeles som de Poster paa Finantsloven, vi kunne stryge, saa vilde de være ganske egent stillede; efter Grundloven sidde de som uafsættelige i deres Embede, men vilde ikke have en eneste Skilling i Gage. Vi have dernæst en anden Række af Poster, Statskreditorerne; de have indgaaet en Kontrakt med Staten, hvorefter de skulle have en saa og saa stor Afbetaling i en lang Aarrække og en saa og saa stor Rente; de have naturligvis den Tro, at disse Summer, der i saa Henseende ere opstillede paa Finantsloven, have en anden Karakter end de, der staae saaledes, at de kunne forandres Aar ud og Aar ind. Naar man nu sagde til Statskreditorerne: Det er en feilagtig Mening, I have, disse Summer ere ligesaa løse som mange andre Poster paa Finantsloven, vi kunne stryge dem, naar vi ville, saa gif Statens Kredit sløiten, men vistnok ogsaa Forfatningen, naar man vilde gennemføre en saadan Anskuelse. Her foreligger nu Tale om et blandet Forhold; det foreslaaes, at Kommunen erholder igjennem Lov et Beløb, som den venter at faae i en Række af Aar. — Jeg

Forfatningen og Skattebevillingsretten, naar man vil betragte enhver Post, der findes paa Finantsloven, ganske paa samme Maade. Der maa skjælnes imellem dem, skjøndt Rigsdagens Almagt til at nægte Udgiften staaer fuldkommen urørlig; og jeg afviser atter at kalde det et Normal-Budget, at Rigsdagen i Forening med Kongen ifølge deres Magtfuldkommenhed bestemmer, at en Udgift skal være varig for et vist Antal Aar — som om man derved i mindste Maade havde krænket Finantslovens Betydning.

Schæring: Det kan ikke nytte det ærede Medlem (H. Hage) at afvise de Udtryk, som indflydelsesrige Medlemmer have brugt; det staaer i Rigsdagstidenden, at man betragter de Poster, som staae paa Finantsloven i Henhold til særlige Love, som uroffelige, som Normal-Budget. Dette er udtalt meget bestemt og som Grund til de Beslutninger, man er kommen til i Sager af denne Natur. Det ærede Medlem har en besynderlig Bane, naar han taler om disse Spørgsmaal, den nemlig, at han kun nævner Skattebevillingsretten og ikke lægger Mærke til, at Hovedsagen, eller hvad der idetmindste staaer paa lige Fod dermed, er Udgiftsbevillingsretten (H. Hage: Jeg nævnte den med!). Jeg hørte kun Skattebevillingsretten nævne. Jeg skal iøvrigt gjøre opmærksom paa, at det ofte har klinget, som om man kunde ønske at ansee det som et Middel til at udvikle det konstitutionelle Liv, at netop vor Skattebevillingsret hørte op. Det er ikke min Mening, det er langt fra. Om det ærede Medlem, der talte sidst, var mod min Betragtningssmaade med Hensyn til Finantsloven eller med den, skal jeg ikke kunne sige, skjøndt han sagde, at i Principet er det fuldkommen rigtigt, at vi ere almægtige paa Finantsloven og kunne nedsette enhver Bevilling, som vi ville. Mere forlanger jeg ikke; mit Princip gaaer ikke videre, det gaaer ikke til at være uklog og ikke bevilge det, som er det Rette. Det er et Princip, jeg albrig har søgt at sætte igjennem; jeg har kun sagt, at vi ikke kunne have Udgiftsbevillingsret, at vor Udgiftsbevillingsret ikke betyder noget, naar vi ikke ere almægtige i saa Henseende og berettigede